

Chương 9

Đêm tân hôn

Đường cúi xuống nhìn đồng hồ. Đúng 10 giờ đêm. Anh nhớ lại thật nhanh trong một lần cuối cùng những khoảng thời gian đã được anh xếp đặt cho việc thi hành và thực hiện dự định.

Mỗi khoảng thời gian đều đứng trên một chỗ đứng riêng: 10g30 vào phòng Liệu. Đúng 11 giờ trở ra. Gặp Liệu, giải bày cặn kẽ với Liệu trong 30 phút, không hơn không kém. Làm thế nào nói hết đầu đuôi ngọn ngành với Liệu trong 30 phút ngắn ngủi? Thừa thì giờ. Nhưng có đủ thì giờ để Liệu hiểu, suy nghĩ, cân nhắc và ưng thuận? Đường tự trả lời thầm: Liệu sẽ ưng thuận. Anh cũng không hiểu tại sao anh có thể chắc chắn được ở điều đó, ở một người khác dù người ấy là Liệu.

Anh tin ở anh. Nhưng anh lại phải tin ở Liệu, tin một cách liều lĩnh như con người tin ở một cuộc phiêu lưu, tin rằng bên kia đêm sẽ có cái ánh sáng rực rỡ của một ngày. Cả cái chương trình tỉ mỉ, kết quả của bao nhiêu đêm suy nghĩ không ngủ chỉ có 30 phút dành cho những lời anh sẽ nói với Liệu là Đường không cầm nắm được. Cũng chẳng còn cách nào khác. Đành là phải tin chết ở Liệu vậy. Ở đôi mắt Liệu nhìn anh một hôm nào, ở một câu nói dịu dàng của Liệu với anh về Hà Nội, một lần gặp mặt tháng trước, ở đôi tay thon nhỏ của người thiếu nữ. Tin một cách trừu tượng mong manh ở những ngón tay thon nhỏ, ở một đôi mắt hiền hậu, nhưng mà phải tin.

Vậy anh sẽ về phòng Liệu và đi ra lúc 11 giờ đúng. Bữa tiệc sẽ kéo dài và sẽ bế mạc vào 3, 4 giờ sáng. Trước lúc đó không được, vì sớm quá rượu chưa ngấm men, chúng nó còn tỉnh táo thì dễ hỏng việc. Giữa bữa tiệc, anh phải khởi hành chậm lăm lăm là lúc 12 giờ 30. Muộn hơn sẽ không đủ thì giờ đến Văn Điển trước 5 giờ sáng. Đường nhớ lại những vọng gác trùng điệp ở dọc đường, những bột canh rải rác đến tận cánh đồng cỏ hoang vu sau quận Văn Điển. Đường sẽ nói mấy câu, chúng nó sẽ uống sâm banh và anh sẽ vờ say. Con mắt anh sẽ nhắm lại một vẻ đờ đẫn, bàn tay anh sẽ vung lên trong những dáng điệu nghiêng ngả choáng váng. Chúng nó cười phá lên. Anh nháy mắt với chúng nó, nhìn vào buồng trong. Chúng nó lại cười phá lên.

Bây giờ là là một giờ đêm. Đường chỉ có thể ở phòng Liệu tới 1 giờ rồi phải trở lại bàn tiệc, lần thứ nhì, lần cuối cùng. Đúng 2 giờ sáng lên đường. Đường đã tính đi tính lại, phải ba tiếng rưỡi đồng hồ để đi một đoạn đường 15 cây số, men theo bờ ruộng lầy lội, trong đêm tối nhòa nhạt trên những lối đi tắt ngoài đồng xa cách những làng xóm và những bột gác. Phải tính cả đến việc đi bộ qua ruộng đêm sẽ mất nhiều thì giờ hơn là đi trên đường lớn.



Đến Văn Điển, 6 giờ kém 30. Trời mùa đông lúc đó mới hé sáng. Đúng 6 giờ thì Đường phải bước lên con đường số 1. Ngày vừa lên thì chương trình cũng vừa thi hành xong.

Đường kiểm điểm lại một lần nữa. Tất cả đều được sắp đặt ổn định. Anh bắt đầu thi hành chương trình bằng cách mỉm cười đánh diêm châm một điếu thuốc lá.

Tên Trưởng ty Công an ngó anh chăm chú hỏi:

“Cười gì thế Đường?”

Y ngồi ngay bên cạnh anh. Đêm nay cũng như từ ba năm, lúc đứng lúc ngồi, bao giờ y cũng ở bên cạnh anh. Cái thân hình cao lớn của Đường lại là cái bóng của nó, bé nhỏ, xiêu đổ. Nó bám hút lấy anh như một loài đĩa như một con rắn độc nguy hiểm lại như một loài mèo có đôi mắt lạng lờ giảo quyệt. Nó vẫn luôn luôn dò xét anh từng cử chỉ bé nhỏ, từng câu nói vụn vặt. Đêm nay nó lại ngồi ở chỗ cũ như một cái bóng, nghĩa là ở bên cạnh anh. Đường nghĩ rằng anh sẽ thích thú ghê gớm nếu bây giờ trước cái ánh sáng chói chang của năm ngọn đèn măng sông, trước tất cả bọn chúng nó, anh được đứng dậy, xoay người vào tên Trưởng ty, thu hết sức căm giận đâm về phía trước mặt. Nắm đấm sẽ làm tối tăm một đôi mắt cú vọ mở đến đứt kẽ vì kinh ngạc, và thằng Trưởng ty Công an sẽ ngã sấp gập xuống mặt bàn. Thì anh sẽ giải thoát cho anh được một thứ gánh nặng, một cái bóng tối, một ám ảnh bèn vững ma quái đã chứa nén quá lâu ngày.



Nhung nắm tay không được phóng ra vì Đường vừa nghĩ tới chương trình của mình. Anh nén lại, rồi nghiêng sang tên Trưởng ty, thì thầm:

“Nghĩ gì thì anh biết đứt đi rồi. Anh chỉ được cái xỏ lá”.

Miệng nói anh khẽ đâm vào hông tên Trưởng ty, nháy mắt nhìn vào trong buồng. Nó nhìn theo, nháy lại ra ý hiểu rồi cười ngật nghèo:

“Thì chốc nữa tha hồ “dùng”. Đi đâu mà cuống lên thế”.

Nhân cơ hội, nó đùa nó thêm ngay một câu:

“Đẹp nhất Vân Đình đấy, cậu tư bản cậu tranh mắt của chúng tớ. Chán rồi cho chúng tớ mượn nhé. Cộng sản mà!”

Đúng rồi, cộng sản mà! Nó bảo Đường cho nó mượn Liệu, nó đang làm sáng tỏ cái chủ nghĩa của chúng nó đấy. Đường ghen thờ vì cậu nói thô bỉ mà vẫn phải cười đáp lại:

“Ồ, tháng sau tớ chán tớ cho cậu mượn”.



Tên Trương ty cười lớn. Mặt nó hồng lên rồi thẫm lại dần dần. Men đang ngấm vào từng tí một. Đường yên lặng theo dõi men rượu đang thẫm lảng qua người nó từng tí một. Đường có cảm tưởng như anh nhìn thấy những lối đi của men trong người tên Trương ty. Những khuôn mặt khác cũng đã bắt đầu lên màu. Những mẩu tàn thuốc 555 và 999 rơi vãi trên khắp mặt bàn trắng tinh. Vỏ cam đồ ngổn ngang chung quanh những thành đĩa. Một vài cốc rượu đồ nghiêng không có một bàn tay nào buồn nhắc lên. Đường đưa mắt nhìn theo dọc bàn, tất cả những tai to mặt lớn đều có mặt. Tên Chánh án Tòa án Quân sự Liên khu ngồi ở giữa, tên Chủ tịch Ủy ban Hành chính Kháng chiến tỉnh ngồi đối diện. Ngoài ra thì toàn là những cán bộ cao cấp. Chúng nó ăn mặc áo nâu rách xơ xác nhưng chúng nó uống hàng thùng sâm banh, ăn hàng chục cân cam, ăn hết chim đến gà lại đến những món vây bóng Đường đặt mua từ trong Hà Nội. Tháng trước, được tin Đường cưới vợ, mời chúng dự tiệc cưới, thằng nào cũng giục Đường phải cho người vào Hà Nội mua vây bóng, thuốc lá và rượu mạnh. Nhất là thuốc lá và rượu mạnh.



Bây giờ là vào cuối tháng Chín năm 1950. Con đường duy nhất từ Vân Đình vào Hà Nội qua vùng La Khê ra chợ Văn Điển vừa bị Công an cộng sản cắt đứt. Hàng trăm gia đình tới đó đều bị bắt ở chung quanh La Khê rồi từ La Khê áp tải thẳng vào trại số 5 của Lý Bá Sơ. Con đường độc đạo cuối cùng từ vùng cộng sản vào Hà Nội thế là không còn nữa. Chúng nó đặt bốn trạm kiểm soát ngoài La Khê, trong xóm, cả về phía bên kia La Khê. Những bờ ruộng, cỏ mơn úa dưới những vết chân của những đoàn người dời bỏ khu vực cộng sản qua đó, lại mọc lên hoang rậm như cũ.

Đường quyết định trốn về Hà Nội cùng một lúc khi anh được tin con đường về bị cắt đứt và những gia đình xấu số đã bị bắt giải vào Liên khu IV. Nhưng

anh cảm thấy anh không thể trì hoãn được nữa. Trong Hà Nội đưa tin ra cho anh biết mẹ anh bị đau nặng, bệnh tê của thầy anh lại tái phát, gần mười đứa em nhỏ của anh không còn người trông nom, Chính phủ Quốc gia trong đó cần một người thông thạo tất cả những đường lối tổ chức ngoại thương để thiết lập những bang giao thương mại rộng lớn với ngoại quốc. Anh phải về Hà Nội. Về bằng bất cứ cách nào: đường bộ, đường thủy, nhưng phải về ngay.

Cộng sản cũng biết Đường cần phải về Hà Nội và anh sẽ về bằng bất cứ cách nào. Lúc đó chúng đang mong trốn những người trí thức tản cư ra hậu phương, Đường lại quen biết nhiều, sợ âm tiếng, chúng không dám thủ tiêu anh ngay.



Nhưng chúng cho canh phòng anh hết sức chặt chẽ. Đường ở dưới Sêu Đặng chúng ngầm cho nhân viên Công an đến ở nhà bên cạnh. Thằng này ngủ thẳng khác thức thay phiên nhau canh giữ anh suốt ngày đêm. Anh lên Vân Đình chúng bỏ Siêu Đặng lên theo. Canh gác ngày càng nghiêm mật vì chúng không thể để cho anh đi thoát. Chính chúng cũng cần những người như anh, vì giao thương với quốc tế, cả khu vực cộng sản chỉ có anh là đủ năng lực và nhiều kinh nghiệm nhất. Để mất anh là một sự tai hại ghê gớm. Đường cũng biết vậy. Ngày lại ngày những cái mắt của một cái lưới vô hình cứ nhỏ lại mãi. Và những cái bóng cộng sản lần khuất chung quanh khởi đầu chỉ thấp thoáng, càng ngày càng hiện hiện rõ rệt thêm.

Những buổi tối ra ngồi bên sông Vân Đình nhìn về chân trời Hà Nội đã sáng lên một vùng ánh sáng lung linh hư ảo, nghĩ đến mẹ, đến một lũ em nhỏ, đến những dự định của anh trong vùng Quốc gia, Đường mím môi nhìn xuống mặt nước tối, cố nghĩ ra một lối trốn thoát khỏi thiên đường cộng sản. Con đường có mấy chục cây số mà hiểm trở hơn hàng nghìn cây số núi rừng. Anh nóng ruột tưởng chừng muốn phát điên lên. Anh biết rằng ngồi đâu đứng đâu cũng có ít nhất là một tên công an lẩn khuất gần gũi đâu đó. Mỗi hành động mỗi cử chỉ của anh đều được ghi nhận. Nhiều lúc Đường muốn đánh liều cứ đi, phó thác hoàn toàn cho may rủi, nhưng rồi anh lại thôi, cái lẽ giản dị là con người anh không bao giờ chịu hành động hoàn toàn theo may rủi. Nhiều đêm muốn thử xem sao, anh giả vờ mở cửa ra ngoài phố là y như rằng đã có một cái bóng đứng gần nhà hoặc ở dưới một bóng cây, hoặc dưới một mái hiên tối. Đường biết rằng chúng theo dõi anh từng bước, cả ngày lẫn đêm.

Làm thế nào để có được một đêm không bị theo dõi? Chỉ cần một đêm không bị theo dõi. Nhưng làm thế nào?

Bỗng nhiên một hôm Đường gặp Liệu.

Ý nghĩ vụt đến như một tia chớp. Đường quen Liệu từ ngoài Hà Nội. Cùng tản cư ra hậu phương, họ gặp nhau ở Vân Đình, nhưng lần nào hai người cũng chỉ hỏi thăm nhau qua loa. Cho đến buổi chiều mà Đường nhất định đặt Liệu vào cái động cơ chính trong dự tính trốn thoát của anh. Anh liền dành cho Liệu một thái độ mới. Anh đến thăm Liệu nhiều lần. Những đêm có trăng sáng anh đến đón Liệu đi chơi thuyền trên sông Vân Đình. Liệu có một cửa hàng thuốc tây nhỏ ở cuối phố. Tên Trương ty Công an vẫn mua thuốc sốt rét ở cửa hàng của Liệu.

Hơn một tháng trôi qua, hai người trở nên thân thiết nhau, Đường hỏi Liệu làm vợ. Chờ tới lúc Liệu vừa chính thức nhận lời, Đường liền tung cái tin anh lập gia đình ở hậu phương trong khắp các giới bạn hữu thân thuộc. Anh cho tên Trương ty Công an biết trước nhất.

“Ồ ồ, anh mà cũng lấy vợ địa phương à? Nghe đồn anh có vị hôn thê nào ở trong Hà Nội cơ mà? Tên Trương ty vừa hỏi vừa do ý tứ Đường”.

Anh cười to:

“Ồ đâu thì lấy vợ và lập nghiệp ở đó chứ? Phụ nữ Hà Nội lấy Tây lấy Tàu hết rồi, chúng mình lấy cái hạng đàn bà trong vùng bị chiếm ấy sao được anh?”

“Thật anh lấy vợ không?”

“Thật. Đêm 30 tháng này tôi mời tất cả các anh đến ăn cưới.

“Tại sao không cưới ngay đầu tháng, lại phải chờ đến 30?”

“À còn phải thu xếp cho linh đình chứ! Kháng chiến thì kháng chiến cũng phải có ba con năm, ba con chín, mô-ét sãng-đông cho các anh hôm đó chứ không các anh lại cho đi an trí thì hết đời”.

Câu này Đường chỉ nói đúng một phần. Thực ra, chọn ngày cưới vào đêm 30 anh đã nghĩ đến cái bóng tối đen đặc của một đêm cuối tháng. Đêm 30 không có trăng mới đi được.

Hôm nay đã là đêm 30 rồi. Đường nghĩ lại tất cả chuyện đã xảy ra để anh có thể tới được cái quyết định cuối cùng này. Tụi cán bộ vẫn nói cười ầm ầm chung quanh. Mặt chúng nó đỏ gay. Những cái đầu ngả nghiêng xoả sợi trên những ly rượu. Rồi giọng tên Chủ tịch tỉnh lè nhè:

“Này “đồng chí” Đường, cô dâu đâu gọi ngay ra đây!”

Mấy tên khác ủa lên phụ họa nhâu nhâu kêu la cô dâu phải ra trình diện.

“Lại xấu hổ chớ gì! Đêm nay thì tha hồ mà xấu hổ”.

Cả bọn cười thét lên. Một đứa đập bàn:

“Dân chủ cộng hoà, thanh niên phụ nữ giải quyết sinh lý với nhau là thường, xấu hổ cái cóc khô gì? Thôi cho đồng chí Đường vào công tác với cô dâu vậy, nhưng phải lập tức ra ngay”.

Đường nhìn đồng hồ. Nghĩ đến dự định, anh liền đứng ngay dậy:

“Cả làng đã dạy, tôi xin tuân theo mệnh lệnh, nhưng xin được công tác nửa tiếng nhé!”

Nói đoạn, Đường đứng dậy, giả vờ loạng choạng xô ghế, đi thẳng vào phòng Liệu. Anh đóng cửa cẩn thận, rồi tiến lại phía đầu giường. Liệu ngồi cúi đầu một vế e then, khép nép. Liệu giật mình khi Đường nói rất nhỏ nhưng rất rõ ràng câu thứ nhất:

“Tôi muốn nói với Liệu một chuyện rất quan trọng. Xin Liệu bình tĩnh...”

Đường kể hết cho Liệu nghe. Anh chỉ định cưới Liệu để lấy cơ trốn đi. Chúng nó canh gác anh đêm ngày. Sự canh gác này chỉ có thể chĩnh mảng trong một đêm tân hôn. Vì thế, anh phải giả vờ hỏi Liệu làm vợ. Anh cho chúng nó ăn uống thật say. Chúng nó vừa tưởng anh vào động phòng. Anh sẽ trốn thoát ngả sau. Anh sẽ đi suốt đêm về Văn Điền.

Đường nói xong ngừng lại. Liệu ngồi nghe, chết lặng người đi. Liệu bằng lòng lấy Đường vì yêu Đường thành thực. Không ngờ Đường chỉ dùng nàng như một thứ nguy trang để che giấu và thực hiện âm mưu của anh.

Đã gần hết nửa tiếng. Đường nói tiếp, vừa đủ cho Liệu nghe thấy:

“Bây giờ thì tất cả sự thành bại nằm trong tay Liệu. Liệu có thể ra báo thẳng cho tên Trưởng ty Công an ngoài kia để trả thù tôi về cái việc đã làm tai tiếng và lờ dờ cả cuộc đời của Liệu. Tôi bắt buộc hành động như vậy vì không còn cách nào khác. Như thế là hèn nhất, là tàn nhẫn, nhưng mẹ tôi đau nặng ngoài Hà Nội, các em tôi còn nhỏ cả. Bây giờ Liệu đã biết tôi không có ý lấy Liệu làm vợ, Liệu có toàn quyền định đoạt”.

Đường quay gót đi ra cửa.

Đến cửa buồng thì Liệu gọi tên anh. Đường quay lại.

“Bao giờ anh lại vào đây?”

Liệu hỏi thân thờ như trong giấc mộng.

“12 giờ đúng. Tôi đã dự tính, tiệc rượu sẽ kéo dài đến 3, 4 giờ sáng. Còn tám món nữa mới đến tráng miệng. Nhưng Liệu hỏi để làm gì?”

Liệu đáp:

“Anh cứ làm đúng chương trình của anh đi”.

Hai người nhìn nhau giây lát. Đường quay trở ra. Tiệc rượu ồn ào bên ngoài.

10 đến 12 giờ. Ngồi ở buồng ngoài, giữa những tên cán bộ cộng sản ăn uống, cười đùa như phá, giữa những vỏ chai, những tàn thuốc, những màu khói, Đường nghĩ đến một cái đích xa vời bé nhỏ lúc đó là Hà Nội, là tự do và đến một người rất gần là Liệu, Liệu ở buồng trong, giữa cái đêm tân hôn kỳ lạ nhất của đời người đàn bà.

12 giờ kém 5. Đường lại giả vờ. Anh ngã thật mạnh vào tên Trưởng ty Công an.

“Ê, làm gì đấy! Chưa uống đã say hử?”

Đường tạo giọng nói ngất ngưỡng nhất:

“Say thật đấy? Chẳng uống được... các anh ép tôi, các anh hại tôi...”

Giọng anh bét nhè thêm:

“Đêm tân hôn của tôi... các anh hại tôi...”

Cả bàn tiệc rung chuyển trong những tiếng cười tiếng thét. Tên Chánh án Quân sự hét thật to, cầm cả một vỏ chai đập thẳng vào mặt tường. Tiếng thủy tinh vỡ tan tành trên mặt đất.

“Thôi nó say, cho nó vào với cô dâu”.

“Cho vào! Cho vào!”

Đường đứng lên, càng giả vờ loạng choạng hơn:

“Thế còn các anh? Không, tôi ở lại...”

Chúng nó giậm chân, thét lên:

“Cho vào. Để mặc chúng tớ. Chúng tớ còn say tới sáng. Còn rượu cứ đưa đây là được rồi. Rượu đâu? Rượu đâu?”

Đường chỉ vào góc buồng. Giữa một đống vỏ không, còn đến gần 20 chai sâm banh chưa mở nút.

“Tốt, được. Thôi vào đi”.

Đường đi loạng choạng thêm vài bước nữa. Vừa qua cửa buồng, anh đóng nghiêng cửa lại. Anh gục đầu xuống. Tấn kịch đóng với chúng nó từ chập tối làm anh mệt lả. Anh dựa đầu vào vách. Tiếng nút rượu mở lớp bốp bên ngoài. Tiếng cười, tiếng đập phá, tiếng thủy tinh vỡ. Một lát, Đường ngẩng lên lo lắng. Trước mặt anh, rất gần, Liệu đứng yên lặng. Liệu đã thay áo đen từ bao giờ. Cái áo cưới màu hồng vút dưới đất, ở một chân giường.

Đường ngạc nhiên lại gần. Hai người nhìn nhau, rồi Liệu nói:

“Tôi bằng lòng để anh đi”.

“Tôi cảm ơn Liệu”.

“Nhưng tôi cũng đi với anh”.

Đường mở mắt thật to. Điều này ở ngoài chương trình. Hai người trân trân nhìn nhau một lúc nữa. Sau cùng họ mỉm cười. Đường nắm lấy tay Liệu. Hai người cùng đi ra cửa sau.

Ra đến ngoài, vừa đúng 1 giờ đêm. Phố Vân Đình vắng tanh vắng ngắt. Lần đầu tiên trong mấy năm trời, đêm ấy không có cái bóng đèn đứng rình ở bên kia đường. Chúng nó còn đang canh gác mấy chai sâm banh.

Đường dắt Liệu đi xuống bờ ruộng. Hai người cứ men theo thân lúa mà đi ra khỏi địa hạt Vân Đình. Tiếng cười nói từ một bàn tiệc nào cứ xa, cứ nhỏ dần rồi mất hẳn. Đường và Liệu đến một cánh đồng bát ngát. Đêm tối đen đặc chung quanh.

Liệu hỏi nhỏ:

“Ông Đường, mấy giờ rồi?”

“Thưa cô, ba giờ”.

Họ tự biết không còn là vợ chồng.

“Ở đây là đâu ông?”

“Lối về Văn Điền cô ạ”.

Hai người lại im lặng đi tiếp. Bàn tay Liệu nắm gọn trong tay Đường. Anh dắt người thiếu nữ đi men theo những bờ đất nhỏ. Yên lặng một đoạn thật dài.

Bỗng Liệu cất tiếng:

“Tại sao ông chờ mãi đến đêm nay mới cho tôi biết?”

“Tôi cũng thấy như vậy là không phải, nhưng tôi không dám tin cô. Sợ cô biết trước, câu chuyện dễ bại lộ”.

“Đúng”, Liệu nói vẫn gọn “nhưng nếu tôi không thoả thuận thì sao? Tôi ở lại thì ông nghĩ thế nào?”

“Tôi chỉ định về một mình”.

“Ông có sự tính đến trường hợp tôi báo tên Trương ty Công an biết không?”

“Có. Nhưng đến lúc vào buồng lần thứ nhất trở ra, tôi có cảm tưởng cô sẽ không làm thế!”

“Ông tin ở cái gì chứ?”

“Tôi cũng không biết nữa. Có lẽ ở cái nhìn, ở sự im lặng của cô lúc đó”.

Họ nói chuyện thì thầm với nhau suốt đoạn đường còn lại. Họ cũng cười khi nghĩ đến những tên công an cộng sản vẫn còn ngã nghiêng, vẫn còn tuý lúy trong bữa tiệc thâu đêm và chúng vẫn yên trí rằng hai người còn ở buồng bên cạnh.

Đường thích thú về cái ý nghĩ chúng không thể nào ngờ được anh lại bỏ đi, đúng vào đêm tân hôn, Đường đã bỏ đi, Liệu đã giúp anh. Họ đã thoả thuận đổi một đêm tân hôn thành một đêm đi tìm đời sống và tự do ngoài khu vực tăm tối. Chỉ có một điều làm Đường băn khoăn là anh cho làm thế, anh đã làm hại đời Liệu.

Tờ mờ sáng hôm sau, hai người đến quận Văn Điển bình yên vô sự. Đường xin cấp giấy thông hành cho anh, cho Liệu. Xong xuôi rồi, anh đưa Liệu ra bên xe.

“Thôi bây giờ Liệu có thể về Hà Nội một mình. Chúng ta sống với nhau một đêm kỳ lạ nhất. Tôi cảm ơn Liệu và tất cả. Tôi sẽ giữ những kỷ niệm đẹp nhất về Liệu”.

Người thiếu nữ nhìn anh qua khung xe. Đường lặng người, vừa ngạc nhiên, vừa cảm động. Nước mắt Liệu chảy ướt hai gò má. Liệu mỉm cười qua nước mắt:

“Anh tưởng anh bỏ em được ư? Anh sẽ gặp mẹ anh, các em nhỏ của anh. Nhưng em, em sẽ gặp ai? Anh đã làm xong xuôi kế hoạch của anh. Nếu bây giờ là kế hoạch của Liệu thì anh nghĩ sao?”

Đường sốt sắng:

“Tôi chịu ơn Liệu nhiều vô cùng. Liệu bảo gì tôi cũng làm. Liệu cũng có kế hoạch ư?”

“Có. Anh lên đây. Anh cùng về với Liệu”.

Hai người nhìn nhau rung rung. Đường lặng lẽ lên ngồi bên cạnh Liệu. Phía trước mặt họ, con đường số 1 chạy thẳng về một hướng thành phố.

Đường đã vượt khỏi biên giới của cộng sản. Đường không vượt được biên giới của tình cảm. Anh đã ở lại vĩnh viễn trong biên giới của người thiếu nữ.

Hai người hiện có mặt ở miền Nam.

HẾT.